



PARAULA I VIDA

El clam dels pobres és una crida de Déu



Aquest diumenge celebrem la **II Jornada Mundial dels Pobres**, una jornada en què el Papa Francesc, que la va instituir, ens convida als qui intentem donar una resposta com Església al crit dels pobres, que la visquem com una vocació o crida de part de Déu, com un moment privilegiat de nova evangelització.

Val la pena rellegir el Missatge del Sant Pare per retrobar-hi moltes cries a la conversió i al compromís cristià. Tinguem present que els pobres ens evangelitzen, ajudant-nos a descobrir cada dia la bellesa i la veritat de l'Evangelí. Sentim-nos deutors envers ells, perquè en el trobament d'uns i altres, se sostindrà la nostra fe, que actua per la caritat, i creixerem en el sentit del nostre viure i en l'esperança que no defrauda (cf. *Rm* 5,5).

El lema de la Jornada prové del Salteri: «*Quan els pobres invoquen el Senyor, Ell els escolta*» (*Sl* 34,7). Hem de sortir a l'encontre de les situacions de sofriment i marginació en què viuen tants germans, que habitualment designem amb el terme general de «pobres». I hi ha tantes pobreses materials i morals... Aquest salm ens ajuda

a comprendre qui són els veritables pobres als quals estem cridats a girar la nostra mirada per escoltar el seu crit i reconèixer les seves necessitats.

En el missatge de la Jornada se'ns dona la referència de tres verbs: «**cri-dar**», «**respondre**» i «**alliberar**». «**Cridar**»: Què expressa el crit del pobre si no és el seu sofriment i soledat, la seva desil·lusió i esperança? Podem preguntar-nos: com és que aquest crit, que puja fins a la presència de Déu, sovint no aconsegueix arribar a la nostra oïda, deixant-nos indiferents i impassibles? Una «indiferència globalitzada». En aquesta Jornada, estem cridats a fer examen de consciència per adonar-nos de si realment hem estat capaços d'escoltar els pobres. No es tracta només de fer coses per a ells, o de pensar que si fem algun gest, ja complim. Rere el pobre està el Senyor.

El segon verb és «**respondre**». El Senyor, diu el salmista, no només escolta el crit del pobre, sinó que li respon. La seva resposta, com es testimonia en tota la història de la salvació, és una participació plena d'amor en la condició del pobre, per guarir les seves ferides, per restituir la justícia i per ajudar a reprendre la vida

amb dignitat. I és clar que la resposta de Déu és també una invitació perquè tot el qui creu en Ell actuï de la mateixa manera. Cal assistència i ajudes envers els pobres, certament però sobretot és necessària una «atenció amant», diu el Papa, que honora l'altre com a persona i busca el seu bé.

En tercer lloc «**alliberar**». El pobre de la Bíblia viu amb la certesa que Déu intervé a favor seu per restituir-li dignitat. La pobresa ve creada per l'egoisme, l'orgull, l'avarícia i la injustícia. Mals antics però que són sempre pecats, que involucren tants innocents, produint conseqüències socials dramàtiques. I el Senyor allibera amb un acte de salvació els que li han manifestat la pròpia tristesa i angoixa. Les cadenes de la pobresa es trenquen gràcies a la potència de la intervenció de Déu.

Deixem-nos convertir. Preguem per no ser cecs, ni sords, ni indiferents. Cada cristià i cada comunitat estem cridats a ser instruments de Déu per a l'alliberament i la promoció dels pobres, de manera que puguin integrar-se plenament en la societat.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Celebració de Tots Sants i Fidels Difunts



Mons. Joan-Enric Vives va visitar el cementiri de l'Avinguda del Pessebre el dia de Tots Sants, tot coincidint amb la Visita Pastoral, on va presidir el res del Rosari i va pregar pels difunts allà enterrats i pels d'arreu del món. L'hi esperaven molts fidels aplegats per recordar els seus difunts. Així mateix ho va fer a la capella del cementiri de la Plana on també hi resà el Rosari i pregà pels difunts. Hi fou present l'Hble. Sra. Cònsol Major i molts fidels que a la Capella de la Resurrecció del cementiri van oferir sufragis i oracions pels difunts. A la sortida dels dos cementiris va saludar personalment els fidels.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

L'amistat, la mútua benvolença (i III)

L'amic pot dir les veritats que dolen, perquè coneixem la seva intenció; sabem que la seva finalitat és el bé i sabem que, fins i tot, quan un sigui bescantat per tot el món, quan el dit acusador de la gent pesi sobre ell, l'amic serà al seu costat, perquè el que és propi de l'amic és ser-hi.

Exacte. Ser-hi: Aquesta és l'expressió. L'amic hi és quan tot va bé i quan tot s'esfondra.

Sap ser-hi quan es festeja la vida, però també quan la mort ha visitat l'espai íntim. L'amic és el que hi és. Hi és sense demanar-li; hi és sense passar el platet; hi és perquè sent el deure interior de ser-hi. Hi és, discretament, sense fer soroll, sense estridències, a peu de llit, a l'altra banda del telèfon, en les hores de temença, quan tots han marxat i no queda ningú. Allí està l'amic.

És la proximitat del cor el que fa gran un amic; el tracte confidencial, el poder comptar-hi incondicionalment, és aquesta confiança que eixampla els límits de la conversa més enllà del que és estipulat i permet transgredir la litúrgia de la cortesia social.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

El grito de los pobres es una llamada de Dios

Este domingo celebramos la **II Jornada Mundial de los Pobres**, una jornada en la que el Papa Francisco, que la instituyó, nos invita a quienes intentamos dar una respuesta como Iglesia al grito de los pobres, que la vivamos como una vocación o llamada de parte de Dios, como un momento privilegiado de nueva evangelización. Vale la pena releer el Mensaje del Papa para reencontrar muchas llamadas a la conversión y al compromiso cristiano. Tengamos presente que los pobres nos evangelizan, ayudándonos a descubrir cada día la belleza y la verdad del Evangelio. Sintámonos deudores para con ellos, ya que en el encuentro de unos y otros, se sostendrá nuestra fe, que actúa por la caridad, y creceremos en el sentido de nuestro vivir y en la esperanza que no defrauda (cf. *Rm 5,5*).

El lema de la Jornada proviene del Salterio: «*Este pobre gritó y el Señor lo escuchó*» (*Sal 34,7*). Tenemos que salir al encuentro de las situaciones de sufrimiento y marginación en que viven tantos hermanos, que habitualmente designamos con el término general de «pobres». Y se dan tantas pobreza materiales y morales... Este salmo nos ayuda a comprender quiénes son los verdaderos pobres a los que estamos llamados a volver nuestra mirada para escuchar su grito y reconocer sus necesidades.

En el mensaje de la Jornada se nos da la referencia de tres verbos: «**llamar**», «**responder**» y «**liberar**». «**Llamar**», ¿qué expresa el grito del pobre si no es su sufrimiento y soledad, su desilusión y esperanza? Podemos preguntarnos: ¿cómo es que este grito, que sube hasta la presencia de Dios, a menudo no consigue llegar a nuestro oído, dejándonos indiferentes e impasibles? Una «indiferencia globalizada». En esta Jornada, estamos llamados a hacer examen de conciencia para darnos cuenta de si realmente hemos sido capaces de escuchar a los pobres. No se trata sólo de hacer cosas para ellos, o de pensar que si hacemos algún gesto, ya cumplimos. Tras el pobre está el Señor.

El segundo verbo es «**responder**». El Señor, dice el salmista, no sólo escucha el grito del pobre, sino que le responde. Su respuesta, como se atestigua en toda la historia de la salvación, es una participación llena de amor en la condición del pobre, para curar sus heridas, para restituir la justicia y para ayudar a rehacer la vida con dignidad. Y está claro que la respuesta de Dios es también una invitación para que todo el que crea en Él actúe de la misma manera. Debe haber asistencia y ayudas para con los pobres, ciertamente, pero sobre todo es necesaria una «atención amante», dice el Papa, que honra el otro como persona y busca su bien.

En tercer lugar «**liberar**». El pobre de la Biblia vive con la certeza de que Dios interviene a su favor para restituirle dignidad. La pobreza viene creada por el egoísmo, el orgullo, la avaricia y la injusticia. Males antiguos pero que son siempre pecados, que involucran a tantos inocentes, produciendo consecuencias sociales dramáticas. Y el Señor libera con un acto de salvación a los que le han manifestado la propia tristeza y angustia. Las cadenas de la pobreza se rompen gracias a la potencia de la intervención de Dios.

Dejémonos convertir. Roguemos para no ser ciegos, ni sordos, ni indiferentes. Cada cristiano y cada comunidad estamos llamados a ser instrumentos de Dios para la liberación y la promoción de los pobres, de manera que puedan integrarse plenamente en la sociedad.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Les primeres dues famílies de refugiats sirians arriben a Andorra

Seran acollides per les parròquies d'Andorra la Vella i Sant Julià de Lòria



Dues famílies de refugiats sirians van arribar a finals d'octubre a Andorra. Les set persones que integren aquestes famílies ho han fet a través del corredor humanitari creat amb la Comunitat de Sant'Egidio.

Justament, el Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio a Barcelona, Sr. Jaume Castro, va impartir una conferència sobre els corredors humanitaris i la tasca de la comunitat en el suport humà als refugiats en la Jornada de Formació Permanent en l'àmbit sacerdotal que es va dur a terme el 22 d'octubre, al Seminari Diocesà. Amb el títol «Acollir els refugiats i immigrants», el Sr. Castro va desgarnar què són els corredors humanitaris i com s'articulen, quin paper ha jugat la Comunitat de Sant'Egidio en la seva organització, quins són els objectius i a quantes persones s'han ajudat.

La Comunitat de Sant'Egidio ha estat molt activa i, a través d'ella, les comunitats parroquials d'Andorra començaran a acollir famílies refugiades.

Van arribar a Barcelona en avió i foren traslladades a Andorra acompanyades de representants de

la Comunitat de Sant'Egidio i de personal del Servei d'Atenció a Persones Refugiades del Govern.

Les dues famílies tenen com a referents la parròquia i la comunitat que els acull i personal del Ministeri d'Afers Socials del Govern d'Andorra.

El passat més de maig es va signar amb el Principat d'Andorra el «Protocol d'entesa entre el Govern del Principat d'Andorra i la Comunitat de Sant'Egidio per a la realització del projecte Obertura de corredors humanitaris», un protocol d'acord que és el que permet l'arribada a Andorra de refugiats sirians que actualment estan refugiats al Líban. El passat mes de març, el Consell General del Principat d'Andorra va aprovar per unanimitat una llei específica per permetre l'entrada al país per motius humanitaris. Espanya i França hi col·laboraran i permetran el pas dels refugiats pels seus aeroports.

En els propers mesos es preveu que puguin arribar noves famílies de refugiats, ja que la voluntat del país es poder acollir fins a una vintena de persones provinents del conflicte siríà.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

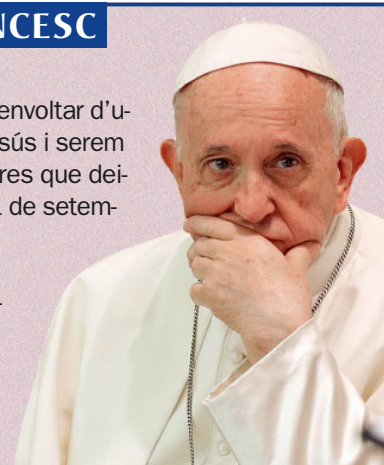


@Pontifex: «Sense el dret a la instrucció no hi ha plena llibertat, que és la que permet a cada persona ser actor del seu propi destí» (7 de setembre).

@Pontifex: «Que la Verge Maria ens ajudi a abandonar-nos amb joia al disseny de Déu sobre la nostra vida» (8 de setembre).

@Pontifex: «Deixem-nos envoltar d'una relació d'amor amb Jesús i serem capaços de fer bones obres que deixin aroma d'Evangelí» (11 de setembre).

@Pontifex: «Jesús va baixar a la terra per fer-nos pujar al cel: aquest és el misteri de la Creu» (11 de setembre).



3.400 participants a la Setmana de Cinema Espiritual al Bisbat d'Urgell

La Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell ha tornat a organitzar, enguany, la Setmana de Cinema Espiritual, orientada especialment als infants i joves, però també oberta al públic adult en general.

Aquesta serà la sisena edició d'aquest esdeveniment al Principat d'Andorra i la primera vegada que es duu a terme a Balaguer. És un projecte que implica mestres i professors de religió dels diferents sistemes educatius del Principat, també de les comarques catalanes frontereres. S'ha dut a terme entre les dues primeres setmanes de novembre, amb el suport dels cinemes del centre comercial Illa Carlemany, d'Escaldes-Engordany, a Andorra i de les sales parroquials disponibles a Balaguer i al Sant Crist. Les projeccions es van fer en horari escolar matinal, a excepció de la pel·lícula per al públic adult. L'entrada era gratuïta, i el Bisbat d'Urgell s'encarregà del transport dels escolars. Amb el lema «Fes tu el mateix», el cicle volia explicar que més enllà del cinema religiós, la imatge audiovisual i el cinema s'obren a la dimensió transcendent de l'antropologia. Mentre que el cinema religiós inclou aquelles pel·lícules que tracten

de personatges, temes, relats o institucions directament religioses; el cinema espiritual aprofundeix en l'expressió de la preocupació religiosa, filosòfica, estètica i social des d'una perspectiva humanista que permet reconèixer d'una forma, explícita o implícita, en el misteri de l'ésser humà el misteri de Déu.

Aquesta activitat es dirigí a tots els alumnes de 5è i 6è curs de primer ensenyament o primària i els alumnes de secundària i batxillerat, no només els inscrits a l'assignatura de religió. Hem volgut que sigui una activitat d'educació amb valors oberta a tothom.

Aquest esdeveniment es duu a terme des de l'any 2012. En la primera edició van participar els nois i noies de secundària de les escoles confessionals i, poc a poc, es van anar incorporant diferents escoles de primer ensenyament del sistema educatiu andorrà i les escoles de primària del sistema educatiu espanyol, i de l'Institut Espanyol. El 2014 es van incorporar alumnes del Lycee Comte de Foix i es va iniciar la participació d'instituts de la província de Lleida com Artesa, Oliana i La Seu d'Urgell.



Trobada de Rectors i Formadors de Seminaris a Madrid



Els dies 19, 20 i 21 d'octubre va tenir lloc a Madrid la Trobada de Rectors i Formadors de Seminaris de tot Espanya, convocats per la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), que presideix l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives. Els rectors i formadors dels seminaris majors van treballar al voltant del tema «Acollir i acompanyar la crida: primers passos en el Seminari». Hi van ser presents a més de Mons. Vives, els bisbes membres de la Comissió de Seminaris Mons. Francisco Cases, Bisbe de Canàries; Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar de Terrassa; i Mons. Jesús Vidal, Bisbe auxiliar de Madrid, amb el Director del Secretariat de la Comissió Rv. Sergio Requena.

El primer dia van tenir dues aportacions sobre el Sínode dels bisbes entorn de «la fe, els joves i el discerniment vocacional» a càrrec del Rev. Raúl Tinajero, i una ponència sobre requisits legals i canònics a tenir en compte en l'entrada al Seminari, a càrrec del Rev. Carlos López, Vicesecretari de la CEE.

Per a la jornada de dissabte es van fer diverses ponències del Sacerdot psicòleg de la diòcesi de Milà, Rev. Stefano Guarinelli, que va parlar sobre «Qüestions inèdites en els candidats al Seminari. Nous reptes». I després, partint de l'experiència, es va centrar en la formació humana del procés formatiu del Seminari, i una ponència sobre la maduresa individual del seminarista i de la comunitat.

També hi van haver reunions per les diverses províncies eclesiàstiques, i el diumenge van rebre aportacions en forma de taula rodona de quatre formadors sobre el primer moment d'acollida i el Curs Propedèutic, així com informacions sobre el Curs formatiu sobre la nova Ratio tinguda a Roma al setembre per a rectors de seminaris en llengua espanyola.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ap 1,1-4;2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10]. ■ *Sant Feliu de Llobregat*: beates Isabel Ferrer i Sabrià i companyes, verges i màrtirs. Sant Octavi i Adventor, soldats màrtirs; sant Benigne, bisbe i

màrtir (s. II); santa Silva, verge i màrtir.

21. □ Dimecres [Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Presentació de la Benaurada Verge Maria, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, màrtirs.

22. ■ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instru-

mentistes; sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

23. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48]. Sant Climent I, papa (romà, 88-97) i mr.; sant Columbà (†615), abat a França i Itàlia, d'origen irlandès; santa Lucrècia, vg. i mr.; beat Miquel-Agustí Pro, prev. jesuïta i mr.

24. ■ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40]. Sant Andreu

Dung-Lac, prev., i companys, mrs., a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. □ Diumenge vinent, Solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: de la Solemnitat) [Dn 7,13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,33b-37]. Santa Caterina, vg. i mr. d'Alexandria, titular del monestir del Sinai (s. IX), patrona dels filòsofs.

Diumenge XXXIII de durant l'any (B)

COMENTARI

Castigaré la depravació del món i posaré fi a l'orgull dels altius



Amb el llibre de *Daniel* entra a la Bíblia un nou gènere literari —l'apocalíptica— on conflueixen diversos estils anteriors (narratiu, profètic, sapiencial). El llibre fa al·lusió a la 2a època hel·lenística (200-142 aC) quan Antíoc IV Epífanes prohibeix el culte jueu dedicant el Temple a Zeus Olímpic i assassinant molts fidels. La gran visió final dels cp. 10-12 canta la Salvació del Poble de Déu, que són *tots els inscrits en el Llibre*.

La secció 12,1s és l'enunciat més antic de fe en la resurrecció. Dins una Revelació progressiva, encara parla només de resurrecció dels *fills del seu Poble* incloent-hi (a més dels morts en la lluita macabea) *els qui hauran conduït el Poble pel bon camí*.

El tractat d'Heb contempla Crist sacerdot que, *amb una sola oblació, ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats*. Tot i que la paraula «*salvació*» no surt al cp. 10, sí abunda el seu contingut amb terminologia d'àmbit cultual.

Esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus: amb paraules del messiànic Sal 110, es fa al·lusió a la Parusia quan el Messies Sacerdot salvarà definitivament *els qui havien de ser santificats*.

A més del Discurs en paràboles al cp. 4, l'altre gran discurs de Jesús en Mc és al cp. 13. El marc ambiental és al v. 3 amb Jesús *enfrontat al Temple*, preludi del gran anunci: *Tot això serà enderrocat; no quedarà pedra sobre pedra*. Amb 21 Imperatius el Discurs té un to exhortatiu amb context d'esperança escatològica.

El v. 24 comença de fet amb un «*però*» que marca el canvi de perspectiva: arriba la intervenció definitiva de Déu posant fi a les maquinacions de l'Adversari.

La *tribulació*, obra del Maligne, no té la darrera paraula sinó que després de la tribulació *el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel*. Llenguatge simbòlic amb expressions d'*Is 13,10* que anuncia la caiguda dels poderosos i malvats, instal·lats «*dalt al cel*», lloc exclusiu de Déu.

Qui viu adorant *malvats i altius* situats al lloc de Déu (*sol, lluna, estels*) no pot veure *el Fill de l'home venint entre els núvols del cel amb gran poder i majestat*.

Mn. José Luis Arín

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins a aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

► Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meva i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meva vida enmig dels morts / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblació ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats.

Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

► Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el gran príncipe que se ocupa de los hijos de tu pueblo; serán tiempos difíciles como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora. Entonces se salvará tu pueblo: todos los que se encuentran inscritos en el libro. Muchos de los que duermen en el polvo de la tierra despertarán: unos para vida eterna, otros para vergüenza e ignominia perpetua. Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, por toda la eternidad.

► Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa, / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa esperanzada. / Porque no me abandonarás en la región de los muertos / ni dejarás a tu fiel ver la corrupción. R.

Me enseñará el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,11-14.18)

Todo sacerdote ejerce su ministerio diariamente ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo, después de haber ofrecido por los pecados un único sacrificio, está sentado para siempre jamás a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda ha perfeccionado definitivamente a los que van siendo santificados. Ahora bien, donde hay perdón, no hay ya ofrenda por los pecados.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de la gran angustia, el sol se oscurecerá, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y gloria; enviará a los ángeles y reunirá a sus elegidos de los cuatro vientos, desde el extremo de la tierra hasta el extremo del cielo. Aprended de esta parábola de la higuera: cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros que esto sucede, sabed que él está cerca, a la puerta. En verdad os digo que no pasará esta generación sin que todo suceda. El cielo y la tierra pasarán, pero mis palabras no pasarán. En cuanto al día y la hora, nadie lo conoce, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»